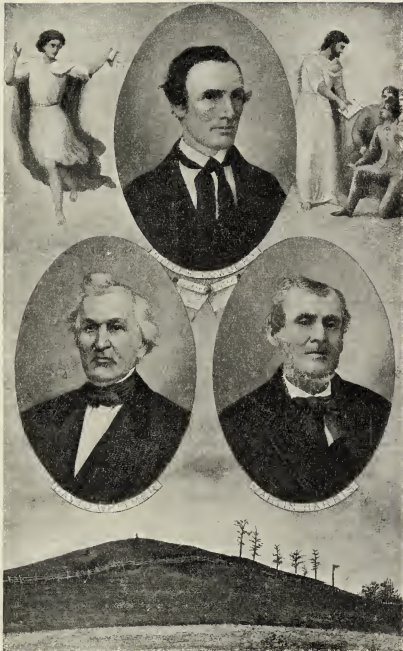

De Ster

De drie getuigen

(Zie blz. 23)

15 Januari 1940

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

45e Jaargang — No. 2

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

A. D. JONGKEES, Redacteur

Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen.

Efeze 2:10.

INHOUD

DE HEERSCHAPPIJ DER GERECHTIGHEID <i>door Joseph Fielding Smith</i>	19
VAN DE REDACTIE:	
GEDENKT DEN SABBATDAG, DAT GIJ DIEN HEILIGT . . .	24
EEN CAUSERIE OVER HET BOEK VAN	
MORMON. <i>door J. M. Sjodahl</i>	26
VRAGENBUS	28
DE KLEINE JOHANNES <i>door Frederik van Eeden</i>	29
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING	31
BIJ DE VOORPAGINA	23

„DE STER“ VAN 1939 WEER COMPLEET.

LAAT OOK DIT JAARGANG WEER
INBINDEN IN LINNEN BAND
MET GOUDEN LETTERS.

Een sieraad voor Uw boekenkast.

N.V. Drukkerij »Laboremus« - Langebrug 107, Leiden
Telefoon 20950 - Giro 79376

DE HEERSCHAPPIJ DER GERECHTIGHEID

Een Nieuwjaars-toespraak
van JOSEPH FIELDING SMITH van den Raad der Twaalfen

WIJ STAAN heden op den drempel van een nieuw jaar. Het oude is in de zee van de Eeuwigheid gestroomd, en met hem stroomden vele vragen en moeilijkheden, welke in het verloop ervan zijn te voorschijn gekomen. Maar het heeft ook vele vraagstukken onopgelost achter gelaten. Vele van de moeilijkheden en nooden waartegen de naties in het afgelopen jaar te kampen hadden, houden ook in het nieuwe jaar stand. De moeilijkheden op aarde zullen niet ophouden, er zullen ook verder onder de volkeren nood, radeloosheid, ongelukken en rampen zijn.

De Vrede staat nog niet voor de deur.

Wij behoeven niet te verwachten, dat in afzienbaren tijd vrede op aarde zal heerschen, want de vrede zal niet komen, maar wij behoeven niet bang te zijn, integendeel. De Heiligen der laatste Dagen kunnen met geloof en hoop in de toekomst zien, bezield door de vreeze des Heeren en met een gevoel van vreugde van deemoed en aanbidding, bezield met de steeds groeienden wensch en wil, meer dan ooit den Heer te dienen en Zijn geboden te onderhouden, want de dag van Zijn wederkomst is nabij.

Dit Evangelie, het Evangelie van het Rijk is nu iets meer dan 100 jaar verkondigd geworden. De Heer zeide, dat het voor den dag van Zijn tweede komst als een getuigenis in de geheele wereld gepredikt zal worden en

dan zal het einde van alle ongerechtigheid komen.

In vervulling van deze profetie heeft de Heere de Hemelen weer geopend en Zijn wil aan het mensdom bekend gemaakt. Hij heeft hemelsche boodschappers tot de menschen gezonden, om hun goddelijke volmacht en kracht te geven en hun het Heilige

Joseph Fielding Smith

Priesterschap over te dragen, opdat zij Gods koninkrijk zouden kunnen opbouwen.

Boodschappers gezonden.

Toen de tijd vervuld was, zijn boodschappers naar de naties der aarde gezonden geworden, om alle menschen te leeren, de wereld voor de komende strafgerichten te waarschuwen en hen door boete het Rijk van God

binnen te leiden. Deze Evangelieprediking is nog niet beëindigd. De zendelingen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen gaan heden nog uit, om aan het mensdom hun boodschap over te brengen, maar de Heere heeft gezegd, dat Hij Zijn werk in gerechtigheid zal verkorten, ja, het zal bespoedigen, en vlug zal voleinden. Wanneer wij aan de moderne uitvindingen en ontdekkingen denken, kunnen wij gemakkelijk begrijpen, hoe dit tot stand gebracht zal worden.

De boodschap zal uitgaan tot ten slotte iedere ziel op aarde de gelegenheid zal hebben ze te hooren, opdat diegenen die ze verwerpen geen verontschuldiging zullen hebben.

In het voorwoord, dat de Heer in het boek der Leer en Verbonden gegeven heeft, zegt Hij:

Luistert, o gij volk Mijner Kerk, zegt de stem van Hem die omhoog woont, en Wiens oogen op alle menschen zijn, ja voorwaar zeg Ik, luistert gij volk van verre, en gij die op de eilanden der zee zijt, luistert tezamen.

Want waarlijk de stem des Heeren is tot alle menschen, en daar is niemand die ontkomen zal, en daar is geen oog dat niet zal aanschouwen, noch een oor, dat niet zal hooren, noch een hart dat niet doordrongen zal worden.

En de wederspanningen zullen veel kommer ondergaan, want hunne ongerechtigheden zullen op de daken vermeld worden en hunne verborgene daden zullen geopenbaard worden.

En de stem van waarschuwing zal tot alle volken zijn, door de

monden Mijner discipelen, die ik in deze laatste dagen verkozen heb.

En zij zullen voortgaan en niemand zal hen tegenhouden, want ik de Heere heb hun geboden.

Ziet dit is Mijn gezag en het gezag Mijner dienstknechten, en Mijne voorrede tot het boek Mijner geboden, dat ik hun gegeven heb om onder u uit te geven, o gij inwoners der aarde. (1 : 1-7).

De menschen behoorden op te merken.

Zoo heeft de Heere de menschen er op gewezen — eerst de leden der Kerk en daarna de volkeren der aarde in het algemeen — dat Hij weer van den Hemel gesproken en boodschappers uitgezonden heeft wier loop niemand kan tegenhouden. Ze zullen uitgaan en Zijn voornemens volbrengen, daardoor, dat ze dit eeuwig Evangelie verkondigen, tot het de verschillende deelen van de aarde bereikt zal hebben. Iedere menschelijke ziel zal de gelegenheid hebben het te hooren, ieder hart zal gegrepen worden en ieder oog kunnen zien, maar de weerspannigen en verstokten, diegenen die weigeren aan de woorden des Heeren gehoor te schenken, zullen met kommer en wanhoop worden vervuld.

Christus zal weder komen.

Meer dan 100 jaar lang is het Evangelie geleerd, gepredikt en in woord en schrift verspreid geworden. Ik weet niet, hoe lang de Heere dit nog zal vragen van Zijn ouderlingen, maar ik weet, dat de tijd spoedig zal komen, dat zich de Hemel zal openen en de Heere uit Zijn verborgenheid

te voorschijn zal komen, om wraak te nemen op de goddeloozen en dat Zijn heerschappij van gerechtigheid een aanvang zal nemen.

Laat mij verder gaan met dezelfde openbaring:

En voorwaar, Ik zeg tot u, dat aan degenen welke voort gaan zullen, brengende deze tijdingen aan de inwoners der aarde, macht wordt gegeven, beide op aarde en in den hemel, om den ongelovige en den wederspannige te verzegelen.

Ja waarlijk dezelve te verzegelen tot den dag wanneer de toorn Gods zonder mate op den goddelooze zal uitgestort worden.

Tot den dag wanneer de Heere zal komen om elk mensch overeenkomstig zijn werk te vergelden, en aan elk mensch overeenkomstig de maat waarmede hij zijn medemensch, gemeten heeft, uit te meten.

Daarom is de stem des Heeren tot de einden der aarde, dat allen die willen hooren, mogen hooren.

Bereidt u, bereidt u voor datgene wat komen zal want de Heere is nabij. (L. en V. 1 : 8-13).

Dit zijn dus de beloften van den Heere. Het is de plicht van de Kerk, deze boodschap te verkondigen aan hun leden en aan de menschen in het algemeen, opdat ze zich kunnen voorbereiden en aan de rampen en strafgerichten kunnen ontkomen. In een openbaring welke de Heere eenigen tijd later gaf, zeide Hij het volgende:

Verblijft in de vrijheid waarmede gij vrij gemaakt zijt, verwickelt uzelve niet in zonde doch laat uwe handen rein zijn totdat de Heere komt.

Want niet vele dagen hierna

en de aarde zal beven en heen en weder waggelen gelijk een dronken man en de zon zal haar aangezicht verbergen en zal weigeren licht te geven en de maan zal in bloed gebaad zijn en de sterren zullen buitengewoon toornig worden en zullen zichzelf ter neder werpen gelijk een vijg die van een vijgeboom afvalt.

„Wanneer Ik wederkom, zal Ik dan nog geloof vinden?”

En na uw getuigenis komt er toorn en verontwaardiging op het volk.

Want na uw getuigenis komt het getuigenis van aardbevingen, welke gekreun in het midden van de aarde zullen veroorzaken en menschen zullen op den grond vallen en niet in staat zijn te staan.

En eveneens komt het getuigenis van de stem des donders, en de stem des bliksems en de stem der stormen, en de stem van

de golven der zee, zichzelf verheffende buiten hunne oevers.

En alle dingen zullen in beweging zijn, en zekerlijk zullen de harten der menschen bezwijken want vrees zal op alle volken komen. (L. en V. 88 : 86-91).

De vrijheid der Gerechtigheid.

Laat mij uw aandacht nog eens op de volgende vermaning vestigen : Verblijft in de vrijheid waarmede gij vrij gemaakt zijt. Waaruit bestaat deze vrijheid? Het is het Evangelie van Jezus Christus. De Heere zeide eens tot de Joden : „Mijn woord is de waarheid” en Hij beloofde hen, dat wanneer ze in deze waarheid zouden verblijven, ze vrij zouden worden Wij zullen dus vrij worden in de vrijheid van gerechtigheid, in de vrijheid van het Evangelie, wanneer wij aan de waarheid vasthouden en ons niet in zonden begeven.

Wij leven reeds in den tijd, waarin de strafgerichten uitgestort worden, aardbevingen, hongersnoden, pestilenties, overstromingen, in het kort, alles is in beweging en oproer, zoowel in de natuur als in het leven van de menschen en van de volkeren.

De wereld is in een toestand van onrust en onbehagen, de menschen hebben hun zielevrede verloren, voortdurend heerscht strijd en ontevredenheid onder hen, afgunst woont in hun harten, niet de liefde Gods, niet de liefde tot de waarheid, niet de wensch, om in de vrijheid te blijven, die komt door gehoorzaamheid aan het Evangelie van Jezus Christus. Hun harten zijn meer vervuld van de wensch, datgene te doen, wat slecht is en God mishaagt.

Luistert eveneens naar de volgende woorden van den Heere : Gij zijt rein, doch niet allen, en daar is niemand anders met wien Ik weltevreden ben. (L. en V. 38 : 10).

Dit werd van de leden der Kerk gezegd. Indien de Heere heden tot de Kerk zou spreken, zoo kon Hij dit woord herhalen, want heden zijn wij binnen de Kerk rein, maar niet allen en anders is er niemand, in wien Hij een welbehagen kan hebben. Daarom zeide Hij :

„Want voor Mij is alle vleesch verdorven en de machten der duisternis heerschen onder de kinderen der menschen op de aarde, in de tegenwoordigheid van al de heirscharen des hemels.

Hetwelk veroorzaakt dat stilte regeert en de geheele eeuwigheid is bedroefd en de engelen zijn wachtende op het groote gebod de aarde af de oogsten, het onkruid te vergaderen opdat het verbrand mocht worden, en ziet, de vijand is samen verbonden.” (L. en V. 38 : 11-12).

Geen beterschap.

Dit is het woord des Heeren : „Voor Mij is alle vleesch verdorven”. Sinds deze woorden gesproken waren, heeft zich de wereld niet verbeterd. Boosheid en goddeloosheid zijn in de harten der menschen, ja de aarde zucht heden onder de verdorvenheid en zonde van de menschen, en zoo zal het volgens het woord des Heeren blijven, tot den dag waarop Christus in de wolken des Hemels zal komen, zooals Hij zeide :

„Het zal geschieden, vanwege de goddeloosheid der menschen,

dat Ik wraak op de goddeloozen nemen zal, want zij willen zich niet bekeeren, want de beker Mijner verontwaardiging is vol". (L. en V. 29:17).

Wanneer wij van den tijd spreken, waarop de aarde van zonde gereinigd zal zijn, dan spreken wij van het duizendjarige rijk. Dit Rijk gaan wij tegemoet, hiervan hebben de profeten uit oude tijden geprofeteerd.

In onze eigen tijd zijn boodschappers des Hemels gekomen en hebben verklaard, dat het voor de deur staat en toch: wat zien wij? Vele Laterdaagsche Heiligen gaan onbekommerd hun zaken na, alsof de komst des Heeren en het begin van de vredesheerschappij voor onbepaalde tijd in de verre toekomst verschoven zou zijn. Maar ik zeg u: deze gebeurtenissen staan voor de deur. Ik zeg dit in vol vertrouwen, omdat de Heere het gezegd heeft.

Wij zijn gewaarschuwd en steeds weer gewaarschuwd geworden, ons is nadrukkelijk genoeg gezegd, dat wij ons op den grooten en verschrikkelijken dag

des Heeren zouden voorbereiden, een dag, die heel dicht nabij, gekomen is. Is het niet eindelijk tijd om opmerkzaam te worden? Zou het dan niet eindelijk tijd worden, dat de leden der Kerk van Jezus den noodigen ernst zouden toonen, den geest van deemoed, van geloof en gebed zouden aankweken en de wil des Heeren zouden trachten te volvoeren, om dan in gerechtigheid voor Hem te wandelen en klaar te zijn, als deze dag nog gedurende hun leven hier mocht komen? Is het niet een heillooze vergissing voor ons, om aan te nemen, dat deze dag nog wel in de verre toekomst zal liggen, of in ons geslacht heelemaal niet zal komen en wij daarom veilig zijn? Op deze wijze ontvangen wij van den geest der wereld en verlangen wij naar de dingen naar welke de wereld verlangt in haar dwaasheden en zonden. De Heere verwacht van ons iets beters. Van ons verwacht Hij, dat wij Zijn geboden onderhouden, dat wij waken en bidden en op heilige plaatsen staan.

(Wordt vervolgd).

* * *

BIJ DE VOORPAGINA

Het getuigenis der drie getuigen

Deze zijn het, die de wereld getuigenis hebben gegeven van de waarachtigheid der herstelling van het Evangelie: Oliver Cowdery, David Whitmer en Martin Harris. Drie mannen, die aan alle naties, geslachten, talen en volken hebben verkondigd, dat zij de gouden platen, van welke het Boek van Mormon is vertaald geworden, hebben gezien en befast en den Engel hebben aanschouwd, die het verslag aan Joseph Smith heeft toevertrouwd. Ofschoon alle drie getuigen jaren lang van de Kerk zijn vervreemd geweest, één van hen zelfs voor goed, heeft geen hunner ooit zijn getuigenis herroepen.

15 JANUARI 1940

VAN DE REDACTIE

GEDENKT DEN SABBATDAG, DAT GIJ DIEN HEILIGT

VAN ALLE geboden, op den berg Sinaï gegeven, is een van de zegenrijkste die, welke op den Sabbatdag betrekking heeft, doch er is er geen, die tegelijkertijd zoo schandelijk genegeerd wordt.

De tegenwoordige toestanden toonen duidelijk aan, dat de bedoeling van de Zondagsheiliging vrijwel uit het oog is verloren. Dit zoo zijnde, kan men ook niet meer inzien, waarom men dien dag zich niet met hartelust aan sport of andere genoegens zou wijden, of zou gaan visschen of jagen ter afwisseling van de een-tonigheid van den arbeid op den weekdag. Wij schijnen de laatste woorden van den eersten zin te hebben vergeten, n.l. dat wij den *Sabbatdag moeten heiligen*. De meeste der Tien Geboden zijn van negatieve strekking: *Gij zult niet, enz.*, doch dit gebod heeft ook een positieve zijde. Niet alleen, dat wij ons van arbeid moeten onthouden, doch wij moeten dien dag ook heiligen. Het niet werken is slechts het middel tot het bereiken van het doel.

In vroeger tijden werd op het negatieve gedeelte van de wet gemakshalve de meeste nadruk gelegd, aangezien men met de wet in de hand tot naleving daarvan gemakkelijk kon dwingen. Ten tijde van Christus' zending op aarde werd aan het niet verrichten van arbeid wel een zeer overdreven aandacht besteed, toen de Farizeeën het den discipelen van

Jesus kwalijk namen, dat zij aren plukten en de graankorrels daaruit verwijderden en opaten op een Sabbatdag. Ondanks de waardevolle les, die door Jezus in zijn weerlegging werd gegeven, vervielen de Puriteinen vele eeuwen later in een overeenkomstige fout en maakten er bovendien nog een bij: zij *dwongen* de menschen den dag te heiligen en de kerk te bezoeken.

Doordat men teveel nadruk legde op het middel, werd het doel uit het oog verloren en het gevolg is nu dan ook, dat er van een behoorlijke *Zondagsheiliging* bitter weinig terecht komt. Velen hebben niet de minste notie van het goddelijk doeleinde van de Sabbatsinstelling; zij beschouwen deze niet anders dan een onaangename restrictie, waarmede God den mensch belast, hierbij de woorden van den Zaligmaker vergetend: „De Sabbat is gemaakt voor den mensch.” Deze Sabbat is derhalve niet ten genoeye van den Schepper, maar tot welzijn van den mensch.

Het is daarom aan ons om uit te maken wat dien dag goed is te doen en wat niet. God heeft ons dien dag gegeven om er een zoo goed mogelijk gebruik van te maken, en wanneer wij dat nalaten, dan is die dag verloren en wij zijn de verliezers.

Laat ons daarom onszelf deze vraag eens stellen: „Voor welk doel is de mensch eigenlijk op de aarde?” Blijkbaar: opdat hij leve.

Een zeer eenvoudig antwoord op een zeer belangrijke vraag! Maar hoe velen, of liever: hoe weinigen doorgronden de waarheid ervan? Wij zijn hier om te leven. Waarom den Sabbatdag dan niet gemaakt tot een dag om te leven? Indien wij slechts één van de zeven dagen konden leven, zou ons werk ons gemakkelijker vallen; wij zouden langer leven, de jaren in vreugde doorgebracht zouden lang worden en die, doorgebracht in leed, zouden kort zijn, wij zouden rijk zijn zonder een cent te bezitten. De Sabbat zou inderdaad een dag van rust zijn. „Komt tot Mij, die belast en vermoeid zijt . . . Neem mijn juk op u en leert van mij, dat ik zachtmoedig en nederig ben van hart, en gij zult rust vinden voor uwe zielen.” Welk een heerlijke aanmoediging tot het onderhouden van den Sabbat!

Doch de Sabbatdag is niet alleen een dag van rust, het is er ook een van aanbidding. Het is ook een dag, bestemd om God te loven en te aanbidden, wat een bron van groote vreugde is, indien wij Hem oprecht liefhebben. Liefde en dienstbetoon tezamen verschaffen ons de grootste vreugde. Deze factoren zijn eveneens de voorwaarden voor de vreugde van onzen Vader in den Hemel. „Alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet

verderve maar het eeuwige leven hebbe.” Is dit niet de hoogste uiting van liefde door dienstbetoon? Gelijk Gods heerlijkheid de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch is, (Zijn dienstbetoon aan den mensch) zoo is de heerlijkheid des menschen zijn dienstbetoon aan God en aan zijn medemensch. De sabbatdag schenkt ons de gelegenheid ons te verheffen en het eeuwige leven nader te komen. „Hij, die in Mij gelooft, zal nimmer sterven.” Het zijn alleen de dooden, die sterven en het was van dezen, dat Christus zeide: „Laat de dooden hun dooden begraven.”

Laat ons dan den Sabbatdag gedenken en hem heiligen. Laat ons geen werk doen, opdat wij beter de werkelijke waarde van het leven mogen leeren kennen. Laat ons dien dag niet luieren, het is een dag van aanbidding, van dienstbaarheid aan God en Zijn kinderen. Laten wij hen helpen te leven. Dat onze vergaderingen zóó mogen zijn, dat wij dat doel bereiken, Laten wij bedenken, dat de grootste vreugde tot ons komt door deelneming aan de vreugde en de smart van anderen. Ontheiligt den Sabbat niet door het najagen van allerlei genoegens. Laten wij onszelf niet sluiten buiten de vreugde van den Sabbat; laat ons dien dag *leven*.

Overgenomen uit de
Improvement Era.

* * *

De zachte, stille stem kan ook worden gehoord
door hen, die volslagen doof zijn.

EEN CAUSERIE OVER HET BOEK VAN MORMON

door J. M. Sjodahl

Een vrije bewerking uit het Engelsch van een studie in de „Improvement Era”

Slot.

Laban. Dit was de naam van den broeder van Rebecca, de moeder van Jacob, en de vader zijner twee vrouwen Leah en Rachel.

Het woord beteekent „wit”. Het wordt onder verschillende vormen in het Oude Testament aangetroffen, zooals „Lebanah”, „Lebanon”, „Libuah”, „Libni”. Allen woorden van denzelfden stam en met dezelfde beteekenis.

In het Boek van Mormon is de drager van den naam Laban een rijke Israëliet van den stam van Jozef, en een tijdgenoot van Lehi. In eenigszins gewijzigden vorm was het ook de naam van Lehi's oudsten zoon. Laman, welke naam ook wit beteekent.

In dezen vorm neemt de naam in het Boek van Mormon een voorname plaats in. Er waren twee koningen van dien naam: Laman I en Laman II, vader en zoon. Er was een rivier, die Laman heette en ook een stad was zoo genoemd. Na de groote scheuring werden de afstammelingen van Laman, Lemuel en Ishmaël *Lamanieten* genoemd, naar den zoon van Lehi, die in de gebeurtenissen, welke tenslotte op een scheiding uitliepen, een leidend aandeel had.

Nu worden in de Amerikaanse oudheden beide naamsvormen aangetroffen en dit pleit voor de echtheid van het Boek van Mormon.

De oudheidkundige Nadailac,

na de pracht en de merkwaardige harmonie van de gebouwen te Uxmal te hebben beschreven, voert ons naar de ruïnen te Kaba en Labna, niet ver van Uxmal. Labna is ongetwijfeld een woord, dat verwant is aan Laban, evenals het Bijbelsche woord *Lebanah* aan *Libnah*. De naam Laman, in welken vorm de naam „Laban” het meest in het Boek van Mormon wordt gevonden, komt nog veel voor onder de Kechua, of volgens John Fiske de Quichua-Indianen en wel bij de groep, welke de „*Lamanos*” of „*Lamistas*” heet.

Langs de benedenloop van de rivier Javary wordt een in taalkundig opzicht onafhankelijke natie aangetroffen, die de Yameos wordt genoemd. Ook langs de Maranon vindt men ze en daar is de naam *Llameos*, *Lamas* en *Lamistas*. Vroeger waren zij een talrijke en oorlogszuchtig volk. De *Lama*-Indianen worden beschreven als een vlijtig, landbouwend volk, doch klein en vuil van aanzien. Te oordeelen naar de plaats waar zij wonen, langs de oevers van een rivier, die naar Moroni genoemd schijnt te zijn, kan men veilig aannemen, dat hun naam is afgeleid van „Laman”.

Uit deze aanhalingen blijkt wel, dat de woorden Laban en Laman in het oude Amerika bekend waren van het Noorden van Yucatan tot aan de bronnen van de machtige Amazone-rivier.

Nephi. Dit woord is afgeleid van den Egyptischen stam „N-ph.“, hetgeen goed beteekent. Overgezet in het Hebreeuwsch is het „Noph“ of „Nof“ (Jesaja 19: 13, Jeremia 2: 16, 46: 14, Ezechiël 13: 13). De moderne naam voor de stad Noph is Memphis. Een van de namen, welke aan Osiris, de Egyptischen god van het doodenrijk, werd gegeven, was „Dnephi“ of „Nephi“. De „d“ van Dnephi wordt niet uitgesproken. De naam van de stad, aan dezen god gewijd, was „Noph“. Het woord komt in Egyptische namen voor, zooals Amoneph, Amuneph en Me-Nephta.

Volgens het Boek van Mormon was een van de vooraanstaande persoonlijkheden in de geschiedenis van het oude Amerika: Nephi, de vierde zoon van Lehi. Een zoon van Helaman, een van de groote profeten en staatslieden van het Westelijk half-rond heette ook Nephi, evenals een der twaalf apostelen, die door den Verlosser was gekozen om het Evangelie aan het oude volk in Amerika te verkondigen. Deze laatste had een zoon, die eveneens Nephi werd genaamd (4 Nephi 1: 19). Voorts was er een stad met den naam Nephi, of Lehi-Nephi, en een land, Nephi, terwijl het volk, dat getrouw bleef aan het geloof der vaders, Nephieten werd genoemd. Er was ook een rechter, die Nephiha heette en een stad en een district van denzelfden naam.

Ten gevolge van den tragischen ondergang van het geheele Nephitische volk, zullen wij in de eigennamen van het tegenwoordige Amerika de namen van dat volk niet zoo veelvuldig aan-

treffen als dit met de Lamanietische het geval is. Toch woont in het bovendal van de Amazone een groote Indianenstam, de Zazaros geheeten. Hun gebied strekt zich uit tusschen de rivieren Pastaza en Napo en langs de Maranon tusschen de rivieren Zamora en Morona. De Zazaros worden beschreven als een volk met een goed voorkomen en van grooten lichaamsbouw; hun taal is welluidend. Een der stammen van dat volk draagt den naam van Nepa. Deze naam, evenals die van de rivier Napo, dicht bij het gebied, waar de Nepa-Indianen leven, kan men veilig aannemen als te zijn afgeleid van denzelfden stam als Nephi.

In Mexico, ten tijde van den inval der Spanjaarden onder Cortez, woonden de invloedrijke Nahua-volken. De voornaamste vertegenwoordigers, die taalkundig alle aan elkander zijn verwant, zijn over het gebied tusschen de landengte van Panama en de banken van de Columbia-rivier verspreid. De voornaamsten zijn de Utes, de Shoshones, de Comanchen in het Noorden en de Azteken in het Zuiden. Volgens een geleerd schrijver is het niet aan te nemen, dat zij de eigenaardigheden van hun taal aan elkaar ontleenden, veel eer, dat zij in een ver verleden een gemeenschappelijke taal hadden.

Omtrent den oorsprong van het woord *Nahua* is niets met zekerheid bekend. Geleerden vertellen ons, dat het „iets moois“ beteekent, of „duidelijk“ of „luide klank“, en dat een vorm ervan, n.l. *nahuatlato*, „vertolker“ beteekent. Een ander geleerde houdt het voor een woord, dat afge-

leid is van *nao* of *naw*, wat „weten” of „denken” beteekent.

Dit laatste wijst direct naar het Hebreeuwsche *naba*, hetwelk „uitstorten” beteekent en ook: „spreken, gelijk de goddelijke leiding ingeeft”, „profeteeren”. Van dien stam komt ook het woord *nebi*, een „profeet”, een „vertolker van den goddelijken wil”, een, die duidelijk spreekt. Doch *nephi* en *nebi* zijn praktisch hetzelfde woord.

Onder de Assyriërs heette de god, die over het zalven der

koningen werd geraadpleegd, *Nabo*. De Egyptische god Set werd ook *Nub* of *Noph*, of *Neb* genoemd, hetwelk Heer beteekent. De Hebreeërs behielden het woord in het Hebreeuwsche *nebi*, een profheet.

Als men nu de religieuze en sociale tradities der Nahua-Indianen nagaat en daarbij de beteekenis van het woord *nahua* in aanmerking neemt, dan is het niet onlogisch aan te nemen, dat dat volk in naam zijn afkomst verraaft, n.l. van de Nephieten uit het Boek van Mormon.

* * *

Vragenbus.

Ons bereikte een dezer dagen de volgende vraag:

Welke van de twee teksten moet als de juiste worden beschouwd?

In het Boek van Mormon, III Nephi 25:2 staat: U lieden daarentegen, die Mijnen naam vreest, zal de Zoon der gerechtigheid opgaan, en daar zal genezing zijn onder Zijne vleugelen, enz.

In den Bijbel leest men (zie Maleachi 4:2): Ulieden daarentegen, die Mijnen Naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan, en er zal genezing zijn onder Zijne vleugelen, enz.

Hoewel dezerzijds de vraag niet met zekerheid kan worden beantwoord, mogen wij aannemen, dat de tekst in het Boek van Mormon de juiste is, daar de Bijbel vele malen is vertaald geworden (de Staten-Vertaling is uit het Grieksch en niet uit het Hebreeuwsch, de taal waarin de bewuste tekst oorspronkelijk is geschreven), terwijl het Boek van Mormon, direct uit het geïnspireerde Engelsch is overgenomen, in welke taal men het woord „Son” leest, wat *zoon* beteekent en niet *zon*.

* * *

Gezamenlijke opzegging voor de maand Februari

1 Nephi 16:3: „Indien gij gewillig zijt om naar de waarheid te luisteren en naar het Woord van God, dan zult gij oprecht voor Hem kunnen wandelen.”

AVONDMAALSVERS

O, help m' onberisp'lijk te zijn van gedrag:
Gehoorzaam en vriend'lijk en goed, dag aan dag.
In den naam van den Heiland, Die kinderen mint,
Bid 'k U: geef m'Uw zegen en sterk m'als Uw kind.

De kleine Johannes

door Frederik van Eeden

I

IK ZAL U iets van den kleinen Johannes vertellen. Het heeft veel van een sprookje, mijn verhaal, maar het is toch alles werkelijk zoo gebeurd. Zoodra gij het niet meer gelooft, moet ge niet verder lezen, want dan schrijf ik niet voor u. Ook moogt ge er den kleinen Johannes nooit over spreken, als ge hem soms ontmoet, want dat zou hem verdriet doen en het zou mij spijten, u dit alles verteld te hebben.

Johannes woonde in een oud huis met een grooten tuin. Het was er moeilijk den weg te vinden, want in het huis waren veel donkere portaaltjes, trappen, kamertjes en ruime rommelzolders, en in den tuin waren overal schuttingen en broeikassen. Het was een heele wereld voor Johannes. Hij kon er verre tochten in maken en hij gaf namen aan alles wat hij ontdekte. Voor het huis had hij namen uit het dierenrijk; de rupsenzolder, omdat hij er rupsen groot bracht; het kippenkamertje, omdat hij daar eens een kip gevonden had. Die was er niet van zelve gekomen, maar daar door Johannes' moeder te broeien gezet. In den tuin koos hij namen uit het plantenrijk, en en lette daarbij vooral op de voortbrengselen, die voor hem van belang waren. Zoo onderscheidde hij een frambozenberg, een dirkjesbosch en een aardbeiëndal. Heel achter was een plekje, dat hij het paradijs noemde en daar was het natuurlijk erg heerlijk. Daar was een groot water, een vijver, waar witte waterleliën dreven en het riet

lange fluisterende gesprekken hield met den wind. Aan de overzijde lagen de duinen. Het paradijs zelf was een klein grasveldje aan dezen oever, omringd door kreupelhout, waartusschen het nachtegaalskruid hoog opschoot. Daar lag Johannes dikwijls in het dichte gras en tuurde tusschen de schuifelende rietbladen door, naar de duintoppen over het water. Op warme zomeravonden was hij daar altijd en lag uren te staren, zonder zich ooit te vervelen. Hij dacht aan de diepte van het stille, heldere water voor zich, — hoe gezellig het daar moest zijn, tusschen die waterplanten, in dat vreemde schemerlicht, en dan weer aan de verre, prachtig gekleurde wolken die boven de duinen zweefden, — wat daar wel achter zou zijn en of het heerlijk zou zijn daarheen te kunnen vliegen. Als de zon zoo juist was ondergaan, stapelden de wolken zich daar zóó opeen, dat ze den ingang van eene grot schenen te vormen en in die diepte van die grot schitterde het dan van zachtrood licht. Dat was wat Johannes verlangde. Kon ik daarin vliegen! dacht hij dan. Wat zou wel daar achter zijn? Zou ik daar eenmaal, eenmaal kunnen komen?...

Maar hoe dikwijls hij dan wenschte, telkens viel de grot in vale, donkere wolkjes uiteen, zonder dat hij er dichterbij konde komen. Dan werd het koud en vochtig aan den vijver en hij moest weer zijn donker slaapkamertje in het oude huis gaan opzoeken.

Hij woonde daar niet geheel alleen; hij had een vader, die hem goed verzorgde, een hond die Presto en een kat die Simon heette. Natuurlijk hield hij van zijn vader het meest, maar Presto en Simon achtte hij volstrekt niet zooveel beneden hem, als een groot mensch dat zou doen. Hij vertrouwde zelfs meer geheimen aan Presto dan aan zijn vader, en voor Simon gevoelde hij een eerbiedig ontzag. Nu, dat was geen wonder! Simon was een groote kat met glanzig zwart vel en een dikken staart. Men kon hem aanzien, dat hij volkomen overtuigd was van zijn eigen grootheid en wijsheid. Hij bleef altijd even deftig en voornaam, zelfs als hij zich verwaardigde even met een rollende kurk te spelen, of achter een boom een vergeten haringkop op te knauwen. Bij de dolle uitgelatenheid van Presto kneep hij minachtend de groene oogen toe en dacht: Nu ja! Die honden weten niet beter.

Begrijpt ge nu, dat Johannes ontzag voor hem had? — Met den kleinen bruinen Presto ging hij veel vertrouwelijker om. Het was geen mooi of voornaam, maar een bijzonder goedig en schrander hondje, dat nimmer verder dan twee pas van Johannes weg te krijgen was en geduldig zat te luisteren naar de mededeelingen van zijn meester. Ik behoef u niet te zeggen, hoeveel Johannes van Presto hield, Maar hij had toch ook heel wat ruimte in zijn hart voor anderen over. Vindt ge het vreemd, dat zijn donker slaapkamertje met de kleine ruitjes daar ook een groote plaats innam? Hij hield van het behangsel met de groote bloem-

figuren, waarin hij gezichten zag en waarvan hij de vormen zoo dikwijls bestudeerd had, als hij ziek was of 's morgens wakker lag, hij hield van het eene schilderijtje dat er hing, waarop stijve wandelaars waren afgebeeld, die in een nog stijver tuin wandelden langs gladde vijvers, waarin hemelhooge fonteinen spoten en kokette zwanen zwommen; — het meest echter hield hij van de hangklok. Hij wond die altijd met zorg en aandacht op en hield het voor een noodzakelijke beleefdheid naar haar te kijken als zij sloeg. Dat ging natuurlijk alleen zoolang Johannes niet sliep. Was de klok door een verzuim stil blijven staan, dan voelde Johannes zich zeer schuldig en vroeg haar duizend maal vergeving. Gij zoudt misschien lachen, als ge hem met zijn kamer in gesprek hoordet, Maar let eens op hoe dikwijls gij bij u zelve spreekt. Dat schijnt u in 't geheel niet belachelijk. Johannes was bovendien overtuigd, dat zijn hoorders hem volkomen begrepen en had geen antwoord nodig. Maar heimelijk wachtte hij toch wel eens een antwoord van de klok of het behangsel.

Schoolkameraden had Johannes wel, maar vrienden waren het eigenlijk niet. Hij speelde met hen en smeette samenzweringen op school en vormde rooverbenden met hen buiten, maar hij voelde zich eerst recht thuis als hij alleen met Presto was. Dan verlangde hij nimmer naar jongens, en voelde zich volkomen vrij en veilig.

Zijn vader was een wijs en ernstig man, die Johannes dikwijls medenam op lange tochten door

wouden en duinen; dan spraken zij weinig en Johannes liep tien schreden achter zijn vader, de bloemen groetend, die hij tegenkwam en de oude boomen, die zoo altijd op dezelfde plaats moesten blijven, vriendelijk met zijn handje langs de ruwe schors strijkend. En ruischend dankten hem dan de goedige reuzen.

Soms schreef zijn vader letters in het zand bij het voortgaan, één voor één, en Johannes spelde de woorden, die zij vormden en soms ook stond de vader stil en leerde Johannes den naam van een plant of dier.

En Johannes vroeg ook dikwijls, want hij zag en hoorde veel raadselachtigs. Domme vragen deed hij vaak, hij vroeg waarom de wereld was, zooals zij was, en waarom planten en dieren dood moesten gaan, en of er wonderen konden gebeuren. Maar Johannes' vader was een wijs man en zeide niet alles wat hij

wist. Dat was goed voor Johannes. 's Avonds voor dat hij slapen ging, deed Johannes altijd een lang gebed. Dat had de kindermeid hem zoo geleerd. Hij bad voor zijn vader en voor Presto. Simon had het niet noodig, dacht hij. Hij bad ook heel lang voor zichzelf en het slot was meestal de wensch, dat er toch eens een wonder mocht gebeuren. En als hij amen gezegd had, keek hij gespannen in het half duistere kamertje rond, naar de figuren van het behangsel, die nog vreemder schenen in het zwakke schemerlicht, naar den deurknop en naar de klok, waar nu het wonder zou beginnen. Maar de klok bleef altijd hetzelfde wijsje tikken en de deurknop bewoog zich niet, het werd geheel duister en Johannes viel in slaap, zonder dat het wonder gekomen was.

Maar eenmaal zou het gebeuren, dat wist hij.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Gedoopt

Den 12den September 1939 werd te Rotterdam gedoopt: Melaerts Francois, zoon van Melaerts Francois en Margretha Marleveld door Gerrit Zondervan en denzelfden dag door Joseph O. Brewerton bevestigd.

Overleden

Te Rotterdam overleed den 22sten December 1939 Ouderling Levinius Ringelberg in den ouderdom van 72 jaren. Ouderling Ringelberg werd den 6den Mei 1867 te Haemstede (Zee-land) geboren.

Voorts overleed, eveneens te Rotterdam, den 19den December 1939: Antonius Kip, geboren 4 Maart 1876 te Rotterdam, alzoo op den leeftijd van 63 jaren.

Aan de achtergeblevenen betuigen wij onze hartelijke deelneming in dit verlies.

Gehuwd

Op Donderdag 28 December 1939 werd in de vergaderzaal door br. J. Schipaanboord Sr. het huwelijk ingezegend van Aalbert de Waalen Adriana Stam van de Dordrechtse gemeente. Vele familieleden en leden van de Kerk waren getuige van deze plichtigheid. Wij wenschen het jonge paar de zegeningen des hemels op hun nieuw gekozen levensweg.

Kerstfeestviering

In alle gemeenten van de Zending werd het Kerstfeest waardig gevierd. De vergaderzalen waren in kerststemming getooid, en keurige programma's werden uitgevoerd. Alle aanwezigen hebben van dit herdenkingsfeest genoten.

En woord van dank is hier zeker op zijn plaats aan degenen, die dit tot een succes hebben gemaakt.

UNITED STATES LINES

vestigen de aandacht op de verbinding naar AMERIKA via de Middellandsche Zee,

s.s. Manhattan

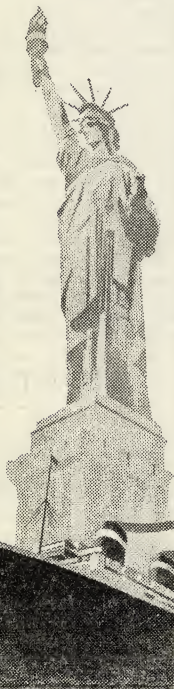
en

s.s. Washington.

De twee welbekende United States Lines' schepen „Manhattan” en „Washington” zullen de reputatie van Amerikaanse gastvrijheid hoog houden, niettegenstaande den oorlogstoestand. U kunt van niet te overtreffen comfort en service overtuigd zijn.

Iedere 14 dagen een afvaart
van NAPELS en GENUA

„YOU ARE IN
AMERICA WHEN YOU
STEP ONBOARD”.

ROTTERDAM
Atlantic Huis
Westplein 2

PARIJS
10,
Rue Auber

LONDON
7, Haymarket - S.W.1.
38, Leadenhall Str. - E.C.